

Materie, eller hvis han i Øvrigt, jeg kan gjerne sige blot kjenner Lidt til det Liv, jeg har ført i den politiske Verden, vil han nærtimod vide, at jeg halvt om halvt har været Gjenstand for Forsølgelse, saaledes som den Slags Ting foregaae her i Landet, nemlig saaledes, at Folk skrive om En i Aviserne — det er især den Slags Forsølgelse, man lider under her, et Slags Roppestik, ja, det er en Slags Infectstik — fordi jeg fra en meget tidlig Tid ved enhver Leilighed har søgt at gjøre opmærksom paa, at der i de forskjellige politiske Betragtninger, som have foreligget i Europa i den lange Række af Aar siden 1815, fandtes Grund for os til at være overordentlig forsigtige i vor Fremferd, eftersom Ideen om at opløse den danske Stat havde fundet en Udvikling og en Udarbejdelse, som man ikke i Almindelighed vilde troe. Jeg er endog saa gaaet saa vidt at sige, at jeg har seet og læst Planer, som ligefrem gik ud derpaa, selv Sagen seet fra et militært Standpunkt. Jeg har sagt det fra den samme Plads, hvorpaa jeg her staaer, og man har vendt det om og gjort de allerbesynderligste Ting ud deraf og sagt, at jeg derved krænkede de forskjellige Magter, som jeg ved denne Leilighed havde betegnet. Man har endog saa tillagt min Maade at betragte vor europæiske Stilling paa en særegen Benaevnelse, idet man har sagt, at jeg saae fort i 1848, da jeg raadede til at give Tid og ikke udsætte Landet for en Krigsføring, som vi ikke vare i Stand til at føre igjennem, og som kunde bringe os til Udelæggelse, førend Omvæltninger i Tidens Løb maaffee medførte helbigere Begivenheder for os, — da kaldte man dette min Svaghed. Jeg har altsaa for længe siden hyppigt og nu i den sidste Tid i de enkelte Ting, som jeg har skrevet om denne Sag, begyndt med at sige: Førend vi undersøge vor egen Skuld, lader os anerkjende, at der er en europæisk Tilstand, som med Næmhelighed fører til en Opløsning af vort Rige, og at vor hele Bestræbelse i saa Henseende beroer paa at benytte de Omstændigheder, som foreligge, for at

leve saa længe som muligt, indtil maaffee de europæiske politiske Forhold tage en saadan Vending, at man erkjender, at den hele Krigsføring, Erobringer og Statsdelinger ikke længere høre til Civilisationen. Derfor har jeg støttet det System, som tillader os at leve sammen i Fred, Enhver efter sine Underordningsforhold; det er dette, som jeg kalder Føderativsystem mellem Staterne, og jeg siger endnu i dette Dieblik, at den Hovedfeil, vi have begaaet, er, at vi ikke have villet anerkjende indenfor vore snevne Grændser dette: at leve sit eget Liv for Andre end for sig selv; vi have villet leve vort eget Liv for os selv og vort eget Liv for Andre, men naar vi give os til at leve vort eget Liv for Andre, betragte disse Andre sig som undertrykte. Altsaa dette fordrer jeg maa erkjendes af den ærede Taler, og jeg har udtalt det igjen, deels fordi han ikke har hørt, hvad jeg har sagt, deels fordi hans Videns ikke er saa stor — han har heller ikke Tid til at læse de ubetydelige Ting, som jeg har skrevet, og derfor veed han ikke, hvad der staaer i dem, og han kjenner heller ikke Fortiden i vor Historie, thi han er nødt til at anvende saamegen Tid paa at leve i det nærværende Diebliks Smaaating, at han umulig kan kjende Fortiden; det ligger i hans hele Virksomhed og hans hele Opfattelse af Forholdene. Det har været mig meget kjær at høre, at det ærede Medlem tilsidst kom til den Erkjendelse, at jeg havde havt Ret i, at da Spørgsmaalet om en Personalunion laa for som factisk udførlig, var der intet Fodfæste derfor. Andet har jeg ikke sagt, og det siger jeg endnu, men nu gaaer jeg videre og siger, at i en langt tidligere Tid har dette Spørgsmaal ligget for til en Løsning, som, ifald man dengang havde grebet Løsningen, efter al Sandsynlighed havde været en Redningsplanke, og det var saa tidligt som i 1850. I 1850 blev der fra Holsteens Side underhaanden her hos Regjeringen gjort Forslag om, at den sydligste Deel af Slesvig skulde inddrages i Forbindelse med Holsteen, og det Øvrige i en Forbindelse